

на който седѣхъ. И започна се страшна борба между рѣката и падналото дърво. То сякашъ не искаше вече да отива по-нататкъ, но водата го дърпаше ту откъмъ коренището, ту откъмъ клоноветѣ, които пращѣха и пукаха сѣкашъ подъ самия мене. Но яворътъ държеше. Ако би се поддадъ, той щѣше да се повали възъ мене.

Животътъ и смъртта ми зависѣха отъ здравината на този яворъ. Борбата като че ставаше между два титана.

Какъ преживѣхъ тая борба и колко време трая — не зная, но ми се стори цѣла вѣчностъ, докато по-голѣмиятъ ржавъ надделѣ, опъна дървото надоле и въ мигъ го отвлѣче.

Колко време се мина — не зная, но срѣдорѣка остана на сухо. Водата много намалѣ и азъ слѣзнахъ доле. Бѣхъ толкова отпадналъ отъ преживѣното, че не можахъ да стоя на краката си, не можахъ и да викна да се обады на другаря си, че съмъ живъ.

Седнахъ до явора на мократа земя и наскоро съмъ задрѣмалъ.

Усѣщамъ нѣкаква топлина по лицето и по ржцетѣ.

Дигамъ главата и отварямъ очитѣ.

Коньтъ е предъ мене и ме души!

